

שיחות הר"ן קנ"ח

בשמים הלה את תפילתו אמר לו הדברי חיים: 'אם היית מתפלל עוד כמה דקות הייתי עושה ממך גל של עצמות. אני הכרתי הרבה אברכים שהתייגעו בעבודת ה' ולא השיגו כלום, ואחרים התייגעו פחות והשיגו מדרגות גדולות. כי העיקר הוא ביטול לצדיקי אמת'.

ולכא'ו מעשה זאת סותר מה שאמר רביה"ק שצריך דייקא יגיעות. וכן יש להקשות מה שאמר רביה"ק בעצמו בלקו"ת סי' פ"ו על הפסוק מקוצר רוח ומעבודה קשה. שכל מה שנדמה שצריך עבודות קשות זהו רק מחסרון אמונה, ואם יש אמונה שלימה אי"צ עבודות קשות. ואיך זה הולך יחד עם מה שרביה"ק אומר כאן שהעיקר זה יגיעה.

והתשובה היא שלמעשה יודע כל אחד שבאצילות הרוחני יש בינה חכמה וכתר. וצריך לאחד החכמה והבינה, כמ"ש בספר יצירה 'הבן בחכמה וחכם בבינה'. הגם שאמר רביה"ק שהכל תלוי ביגיעה עצומה שהיא בחי' מה הבינה. וכן צריך להיות לו מה החכמה שהוא מה הביטול לצדיק האמת. וצריך לקשר שניהם כאחד. ולא שייך לומר שיש לו אחד משניהם, כי אחד שיש לו ביטול לצדיק ואינו מתייגע, אין לו שלימות המוחין, כי צריך להיות הבן בחכמה וחכם בבינה. ממילא אברך שמתייגע בלי

סיפך שפעם אחת בימי נעוריו היה אצל הרב וכו' ואמר שאז עדיין לא היה אוהז במדרגה זו של עכשו שיוכל לדבר עם העולם ואף על פי כן יהיה דבוק בחשם יתברך ועוסק בתורה ממש כי אתה סבור שבפעם אחת באין לכל המעלות? כי לא כן הוא, רק צריכין להתייגע ולטרוח בעבודתו מאד (שקורין האריווין) קדם שבאין לאיזה מעלה טובה ואז היה קשה לי להיות ביחד עם העולם, מחמת שהיה רוצה לעסק בעבודת ה' וכן כמה פעמים בעת שספר מענין הפלגת מעלתו וכו' היה רגיל לומר איך האב אבער זייער גיהארוויט איך האב אסאך גיפאסט (אבל מאד התיגעתי, התעניתי הרבה וכו'):

יש שחושבין שהצדיק נולד כבר על ההר והגיע לכל מדרגותיו בקלות, והנה רביה"ק אומר שאין זה נכון, אלא שהתייגע הרבה מאד. והגם שאח"כ בסוף ימיו אמר רביה"ק שאם היה יודע כח התפילה לא היה מתענה כ"כ, אבל אין הכי נמי שבמקום יגיעת התענית היה מתייגע בתפילה, אבל להתייגע צריכים.

ומהו ענין היגיעה, 'האריווין'. מסופר על הדברי חיים שהתפלל פעם בבית כנסת, ומאחוריו עמד אברך אחד שהתפלל שמונה עשרה חצי שעה בעבודות גדולות, והדברי חיים הוצרך להמתין לו.

כשממשיך לשם מוחין, אזי מתהפך מטרחה ליגיעה דקדושה, או לביטול דקדושה.

ובזה מובן שעיקר התיקון הוא שיש לפעמים שהשי"ת עושה שנעלמים

כל המוחין ממש, ואז עיקר עבודתו בסוד הגלות שמכפר, בסוד המרחק והשהירות, אבל דייקא כשעומד שם בעבודתו, בבחי' עבודת פרך, אפי' שהוא לא לכתחילה, כי הוא בחי' גלות מצרים, אעפ"כ ידע שזה עיקר תיקון החטאים, כשמרגיש טעם מיתה בעבודתו, שזה מצב הגלות כשהמלכות בבי"ע. וגם הצדיקים עוברים בחינה כזאת, כדי לתקן יותר. אבל זה לא עיקר הקדושה. כי עיקר רצון ה' הוא המוחין דקדושה, שיעשה כל פעולותיו בחיות דקדושה. וכשמרגיש שחרות ידע שהוא בגלות ורחוק מהאמונה, ולכן יחפש שם את האמונה עד שיהיה נגלה יחודו ית' ואז יתבטל לה' ויבא לאור גדול ויצא מגלות לגאולה.

כי כמו שהוציאנו ה' ממצרים, אפשר בכל יום לצאת ממצרים, כשיאמר ק"ש בכונה ויתדבק בהתבוננות אלקות, הגם שזה ביגיעה עצומה, מ"מ תהיה היגיעה עם חיות ושמחה. ובה יצא ממצרים. וכשיתדבק בעולמות האמונה יצא משחרות המרחק ליגיעה עם חיות. ברוך ה' לעולם אמן ואמן.

שמקושר לצדיק האמת, או אחד שמתבטל ואינו מתייגע, לא ישיג כלום. על כן צריך להתייגע וגם להתבטל לצדיק האמת וכמובן ביטול להשי"ת.

והנה כל מה שהתייגעו הצדיקים ביגיעות עצומות, כיון שהיתה אמונתם שלימה בהשי"ת, אפי' שיעשה כל העבודות קשות שבעולם הוא עושה זאת עם תענוג לעשות רצון ה' וה' נותן לו הרגשה רוחנית ושמחה שזוכה לעשות רצונו ית'. ומי שהוא רחוק מה' נדמה לו העבודה באופן שקשה ושחור לעבוד את ה'. ונמצא שבודאי שצריכים להתייגע כל היגיעות שבעולם אבל לא באופן של גלות ושחרות העבודה הקשה, שזה בא מחסרון האמונה. כשיש אמונה אפי' כשמתייגע כל היגיעות שבעולם הוא עובד את ה' בשמחה וחיות.

אבל כשמרגיש טעם מוות ושחרות בעבודתו, ידע שזה בא מחסרון האמונה, כי כשיתדבק בעולמות האמונה כל היגיעות נעימים לו, וכדאי בזה"ק, באתר דאית תמן קדושה לית תמן מירחא.

ובודאי שעיקר תחילת הקדושה הוא במרחק, בחי' קבלת עול, אבל

